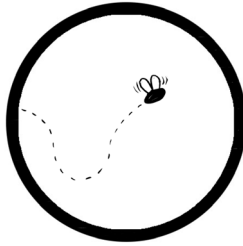

The book cover features a vibrant orange background with a large yellow sun in the upper center. On the left, a black silhouette of a boy with spiky hair, wearing a jacket and a necklace with a square pendant, stands on a dark rock. He has one hand on his forehead and the other raised. To his left, a black silhouette of a tree with star-shaped leaves is visible. In the foreground, a small black mouse stands on the rock, and a black lizard is perched on the edge. On the right, a large black silhouette of a whale's tail is shown above the water. The title 'DE DIEREN VAN VER' is written in large, white, bold, sans-serif capital letters on the right side. At the bottom, the author's name 'PIERS TORDAY' is written in a black, handwritten-style font.

DE DIEREN VAN VER

EEN DUISTER
SPROOKJESACHTIG
EN SPANNEND
AVONTUUR

PIERS TORDAY

Bij het licht van de zilverachtige maan leun ik uit het raam om naar de laatste grote stad op aarde te kijken, zodat ik dit beeld nooit zal vergeten.

Hoe het eruitzag: waterverfblauwe vierkanten, schaduw-
wen. Hoe het klonk: stil als het graf. Hoe het rook: zuur,
water, mist.

Ik probeer alles in me op te nemen, om me elk detail te kunnen herinneren. Verbleekte reclameborden boven op de gebouwen, brandtrappen waar was aan hangt te drogen, schitterende lichten van de wolkenkrabbers in de verte.

Ik vraag me af wat het eerst verdwenen zal zijn. Deze dingen, wij, of de stad zelf. Alle plekken die ik ken. De glazen torens, de verlaten huizen van de *cul de sac*, de stinkende sloppenwijken van Vuilnisstad, misschien zelfs de schoorstenen van Facto.

Op dit moment, in het maanlicht, lijkt de rivier die door de stad slingert rustig en betrouwbaar, wazig als een spiegel nadat je ertegen hebt geblazen. Het is de Ams, die nu zo

breed is als een zee. In de verte zie ik aan de horizon de witte gloed van de Amswerken. Negen betonnen pilaren die de enorme ijzeren hekken ondersteunen die de wereldzee tot nu toe nog hebben tegengehouden. Nog geen week geleden wilde een gestoorde hond met zijn dieren van het duister de sluizen openen om deze stad weg te laten spoelen, en als we hem niet hadden tegengehouden had hij dat gedaan.

Maar al is Dolk nu verdwenen – geen idee waar hij naartoe gegaan is –, het water heeft ons al eens overspoeld. Wie zegt dat dat niet nog een keer gebeurt? Volgende keer maakt het misschien niet eens uit of de sluizen open zijn of dicht.

Wie hou ik nou eigenlijk voor de gek?

Alles is in orde. Wij hebben gewonnen. We zijn veilig. Ik zou blij moeten zijn. Maar in plaats daarvan ben ik zo vlak als de Ams zelf.

Als ik niet beter zou weten, zou ik denken dat de stad verlaten was. Het is midden in de nacht en het is zo stil dat je een muis zou kunnen horen bibberen. Als er tenminste een bibberende muis in mijn buurt zou zijn.

Tot we haar hebben gevonden kunnen we de wereld niet opnieuw opbouwen, hoeveel wolkenkrabbers en fabrieken we ook hebben. Want zij heeft de Iris: de DNA-code van alle dieren en planten die door het virus, het rode oog, zijn uitgestorven. Het DNA is in het geheim door Polly's ouders verzameld en als microdots opgeslagen in een bladzijde van Polly's aantekeningenboek. De muis heeft die bladzijde in haar wangzakken verstopt en is weggerend toen Skuldiss op eens voor onze neus stond, voor de deur van dit flatgebouw. En nu...

Ik durf me niet af te vragen waar ze nu is.

En ik hoor bovendien in bed te liggen. Volgens papa duurt het nog wel even voordat ik ben hersteld van Dolks aanval op de Amswerken. Maar het is toch niet raar dat ik klaarwakker ben en er in mijn hoofd duizenden onbeantwoorde vragen als een minikosmos om elkaar heen cirkelen? Ik vraag me af of het helpt om naar de echte sterren te kijken. Ik tuur over de daken naar de nevel van heldere stippen die beginnen te dansen, en mijn ogen vallen dicht.

Als ze dicht zijn hoor ik iets.

Gezoem in mijn oor – het gebrom van een vlieg. Een doodgewone vlieg, zo klein dat hij op mijn vingernagel past.

Ga met me mee, zegt hij.

En dus klim ik uit het slaapkamerraam en ga op de rand zitten, met mijn benen schommelend in de lucht.

De vlieg verdwijnt in de donkere nacht en ik zit niet langer op de vensterbank, maar ik vlieg boven de stad. In het begin ben ik bang dat mijn voeten tegen antennes en schoorstenen komen, maar als ik even naar beneden gluur, zie ik dingen die ik me van het platteland herinner. Botten van dieren die helder oplichten tussen de verstrengelde takken. Een schuimende waterval. Op het dak van een groot huis: schoorstenen waar geen rook uit komt. Zoeklichten die kriskras over een klif schieten.

Een verborgen meer, te midden van een kring van bomen.

We vliegen steeds hoger, recht de lucht in, tot ook dat water niet meer is dan een glinsterende spiegel op de oppervlakte van de aarde. We stijgen net zo lang tot de lucht ijel wordt en het moeilijk is om adem te halen en mijn keel pijn

doet. Ik hoor geknal en explosies. Ik wil niet naar beneden kijken, maar mijn voeten worden warm. De wereld van bossen en zeeën onder me is een gebarsten zwarte bol geworden, vol smeulende modder.

De planeet... Wat gebeurt er? vraag ik, maar de vlieg antwoordt niet en vliegt zoemend verder. Het volgende moment vliegen we tussen de sterren; we zweven en tollen. Ze zijn zo helder en mooi dat ik de explosies onder me vergeet.

Het gezoem houdt op en de vlieg verdwijnt. Hij laat me achter in het midden van het heelal en elke ster is mijlenver weg. Eromheen is het donkere niets. Ik ben klein. Ik ben helemaal alleen. En dan begin ik te vallen.

Ik suis naar beneden, door de ruimte –

Ik breek door de atmosfeer van de aarde –

Geen enkele wolk kan mijn val breken –

De zee, het eiland, komt zo snel dichterbij, en de punten, richels en harde bergruggen worden steeds groter. Ik sla mijn armen om mezelf heen en bereid me voor op de klap...

En dan open ik mijn ogen en hap naar lucht, meer lucht dan zich in het hele heelal bevindt.

Even weet ik niet waar ik ben.

De wereld bestaat uit schaduwen, die in lijnen veranderen. Verkleurde gordijnen langs een raamkozijn waar ik half uit hang. Achter me zie ik lage plafonds, een stoffig megascherm en een gang. Ik laat me weer op de doorgezakte matras vallen.

Mijn hart stuitert als een rubberbal heen en weer tegen de dunne wand van mijn borstkas; ik adem nog een paar keer diep in en uit en probeer rustig te worden. Ik vlieg niet boven

de stad en ik val niet uit de ruimte. Ik ben in mijn nieuwe huis, in Aida's flat in het verlaten Meidoorncomplex.

Ons voorlopige nieuwe huis in elk geval.

En ik ben ook niet meer alleen. Ik moet hebben geschreeuwd, want er komen andere schaduwen mijn kamer binnen, die zich naar me toe buigen.

De grootste van hen kan maar net met zijn hoorns onder de deurpost door, maar op de een of andere manier lukt het hem, en ik voel zijn warme adem in mijn nek.

Je schreeuwde in je slaap, Gids, zegt hij.

Ik strek mijn arm uit en raak zijn flank aan. *Volgens mij... heb ik mijn eerste dierendroom gehad. Of eigenlijk was het een dierenachtmerrie. Hebben jullie die ook?*

Onmogelijk! zegt de uit de kluiten gewassen kakkerlak die over het sjofele kleed marcheert dat ik als deken gebruik. *Mensen kunnen onze dromen niet beleven. Ze zijn alleen zichtbaar voor ons, en voor niemand anders.*

Hm, ja... alhoewel... peinst het hert.

Mijn nieuwe vriend, de rat, houdt voor de verandering zijn mond. Hij krult zich op bij mijn kussen en dommelt in. De wolf houdt zijn kop schuin en kijkt me met een vreemde blik aan. Aan zijn ogen valt niet af te lezen wat er in hem omgaat.

Voordat ik mijn dieren meer over de droom kan vertellen, stromen er ook mensen de kamer binnen. Ze leggen hun handen op mijn armen, raken mijn voorhoofd aan en controleren de mitella die stevig om mijn gewonde schouder zit geknoopt (de mitella die ooit mijn lievelingssjaal was).

'Gaat het, Kidnapper?' zegt Polly. Die naam gebruikt ze vanaf de dag dat ik bij haar thuis inbrak. 'Je schreeuwde zo

hard; het leek wel of je de hele stad wakker wilde maken.’ De pad bij haar voeten kwaakt luid, alsof hij duidelijk wil maken dat hij vooral erg boos is dat hij wakker is gemaakt.

‘Ja,’ zeg ik. Het tweede woord van mijn nieuwe mensentaal. Het maakt dingen makkelijker. Eén woord makkelijker, om precies te zijn. ‘Ik denk’ of ‘ik hoop’ kan ik er nog steeds niet aan toevoegen, dus wrijf ik in plaats daarvan over mijn zere arm. Ik vraag me af of ik ooit meer woorden zal kunnen zeggen.

‘Hm,’ moppert Aida terwijl ze op het voeteneind van mijn bed gaat zitten. ‘Gewoon behoefte aan aandacht als je het mij vraagt. Ik dacht minstens dat je werd vermoord. Waarom maak je zo’n gigantische herrie en maak je ons allemaal wakker als er niks aan de hand is? Zeg dan...’

‘Heb je soms nog koorts?’ vraagt Polly, en ze voelt weer aan mijn voorhoofd.

‘Nee.’ Ik schud mijn hoofd, en ik blijf schudden. Ik schud en ik bibber. Maar ik heb het niet koud. Integendeel, ik heb het bloedheet – maar ik bibber wel, mijn tanden klapperen en ik kan er niet mee ophouden.

‘Nou, Kidnapper,’ zegt ze. ‘Ik heb geen idee wat er in je droom is gebeurd en wat je zo bang heeft gemaakt, maar vergeet niet dat het maar een droom was.’

‘Ja,’ zeg ik, en ik doe mijn best om te glimlachen. Ze heeft natuurlijk gelijk. Ik weet dat er aan de andere kant van dit raam honderden dieren zijn die naar mij luisteren en die onze vijanden in de Vier Torens gevangenhouden. De stad waarin wij ons bevinden is beschadigd, maar niet vernietigd. De muis houdt zich schuil, maar ze is veilig, dat weet ik zeker, en ze past op dat wat ons allemaal hoop geeft, het

enige waarmee we misschien deze planeet opnieuw kunnen opbouwen.

Bovendien ben ik hier in deze flat met mijn dieren en mijn beste vrienden om me heen, en in de kamer hiernaast liggen mijn vader en Polly's ouders te slapen. Thuis, zoals ik wil dat het altijd zal zijn. Maar ondanks alles voel ik diep vanbinnen een scherpe steek – alsof de droom een scherpe platte steen tussen mijn ribben heeft achtergelaten.

Ik kan het niet goed uitleggen. Ik heb me nog nooit zo gevoeld. Zelfs niet toen mama was gestorven, zelfs niet toen ik in het Spectrum College dacht dat papa me in de steek had gelaten, en ook niet toen we Sidney verloren of toen ik in de Onderaarde vastzat en bang was dat ik het daglicht nooit meer zou zien.

Dit gevoel is anders. Het blijft pijn doen, ook als Aida zich naar me toe buigt om mijn zere hand vast te pakken. Een losgeraakte krul valt over haar oor. 'Alles is goed,' zegt ze. 'Wij zijn bij je, dat weet je toch?'

Maar haar woorden dringen nauwelijks door de bevroren mist die zich om mijn hart heeft samengepakt. Een sombere mist van gedachten en angsten die zo kil en donker zijn als de verste uithoek van het heelal, en die allemaal bijdragen aan dat ene gevoel.

Het gevoel helemaal alleen te zijn.